

Interpres

Parmakkapı, İmam Sokak Ziya bey Han Kat 4
Beyoğlu
Tel. : 44 72 34

No.

7 Ocak 1967
Ulus (Ankara)

Ne var ne yok ?

Turan EROL

Dostum Refik Epikman'la ne vakit karşılaşırsak bana sorar. di: «Sanat âlemimizde ne var, ne yok?» Ben gülerek, onun da bildiği olayları kısaca sıralardım. Bu soru, cevap, yaşlı bir sanatçıyla daha genç bir sanatçının dostça söyleşilerine bir giriş olurdu. Epikman artık o alışık olduğum soruyu sormuyor bana. Bugünlerde her karşılaşmamızda anlamlı anlamlı bakışıp başlarımı, zı öne arkaya hafif hafif sallıyorum, böylece «Sanat âlemimiz» de olanlar, bitenler konusunda en kestirme yoldan anlaşmış oluyoruz.

«Sanat âlemimiz» e olanlar olmuş... Konumuz, resim. Çok uzatmaya gerek yok. E. İ. m'li harita subvanı, arkeoloji profesörleri Millî Eğitim Bakanlığının kurduğu resim jürilerine üye seçiliyor, kartpostal ressamlarına yurt dışındaki tanıtma bürolarımızda Türk sanatını temsil etme görevi veriliyor...
BİR GALERİMİZ VARDI :

Hatırlıyacaksınız, biz Ankaralı ressamların uğrak yerimiz bir galerimiz vardı. Yenişehir

postanesinin üstündeki katta. Eskiden biz orayı beğenmezdik, orası da, burasında sürüyle kusur bulurduk. Ne kadar haksızlık etmişiz. Şimdi o galeriyi özlemle arıyoruz. Ressamlara bu kadarcık olanağı çok gördüler. Eskikileride ne güzel sergiler açılmıştı. Galeri müdürü Cemal Bingöl ve galeri jürisi sanatseverlere, Ankaralılara gerçek sanat eserleri sunabilmek için çaba gösterirlerdi, üzüntüyle katlanırlardı. En güzeli, sanatçılar, sanatseverler orada buluşurduk. Şimdi hepsi bir uzak amı oldu.
YENİSİ :

Yeni galeriye ne olmuş, diyeceksiniz. Ya, z'üründen birinde, Kültür Müsteşarlığı dairesinin bulunduğu yapının bodrum katındaki bu galerinin geniş, fakat sergilere elverişsiz bir yer olduğunu, üç, dört ressamın yanyana sergi açmalarının sevimsizliğini, sakıncalarını belirtmeğe çalışmış, salonun, bir köşesinde geçici sergilere de verilen küçük bir müze durumuna getirilmesini önermiştim. Güzel Sanatlar Genel Müdürlü-

ğü bildiğini yapmaktan geri kalmadı. Ne denir, elimizden teklif etmek, ten başka ne gelir? Ama iyi olmadı. Ocak ayı başında birbiri ardınca orada ilk özel sergiler açıldı, dört sergi bir den. Bu sergilere bir de röprodüksiyon sergisi eklenince galeri Sandal Bedestenine dönmüş. Sergiler birbiri içine girmiş, hangisi şurada başlar, orada biter; ayırmak güç. Sergi sahiplerini göz ucuy. la komşu dükkânına girip çıkarları süzen esnaf durumuna düşürmenin faydası nedir?

VE CELÂL TUTANT :

Millî Eğitim Bakanlığının galerisinde resimlerini sergileyen dört ressamdan biri Celâl Tutant. Onunla ilk bu sergisinde karşılaştım. Sevimli, içten davranışları, resimleri kadar beni etkiledi. Hayatını resme vermiş bir Türkçe öğretmeni. Celâl Tutant resim sanatını o kullarda öğrenmemiş. Kendi anlatıyor : İyi ressamlarla dostluk kurmuş, onlardan resim sanatının temel sorunlarını öğrenmiş. Her

seyden önce çok çalışmış. Celâl Tutant'ın Devlet Resim ve Heykel Sergilerine verdiği manzaraları hep sevmiştim. Beğenisi yüksek, boyayı tanyan, özel deyişle «Boya yalamış», duyarlığı olan bir ressam.

Bu sergideki bütün işleri soyutlamalardı. Yağlı boyaları çekingen, yumuşak renk uyumları içinde. Bu resimleri bir bakıma eski gerçekçi manzaralarından ayırdetmek istemiyor insan. Celâl Tutant soyut kompozisyonlarında da duygulu, içe dönük yaratılışına sadık kalıyor.

Celâl Tutant'ın en ilginç işleri siyah beyazları, çizgileriydi, diyebilirim. Akılda kalan çalışmaları onların içinde.

GENÇAY :

Doğuş galerisi mevsimin ikinci güzel sergisini sunuyor. Ankara da bu mevsimde son haftaya kadar açılan sergilerin en iyisi, en ilginç demel: İstiyorum Gençay'ın sergisi. ne, ama aklıma Oya'nın resimleri de geliyor. Gene bir hanım ressam. Ondan gelecek yazımda sözedeceğim.